

EUROPAPARLAMENTS- OG RÅDS DIREKTIV 2008/95/EF**2015/EØS/3/46****av 22. oktober 2008****om tilnærming av medlemsstatenes lovgivning om varemerker****(kodifisert utgave)(*)**

EUROPAPARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPEISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om opprettelse av Det europeiske fellesskap, særlig artikkel 95,

under henvisning til forslag fra Kommisjonen,

under henvisning til uttalelse fra Den europeiske økonomiske og sosiale komité⁽¹⁾,

etter framgangsmåten fastsatt i traktatens artikkel 251⁽²⁾ og

ut fra følgende betraktninger:

1) Innholdet i rådsdirektiv 89/104/EØF av 21. desember 1988 om tilnærming av medlemsstatenes lovgivning om varemerker⁽³⁾ er blitt endret⁽⁴⁾. Av klarhetshensyn og av praktiske årsaker bør direktivet kodifiseres.

2) Varemerkelovgivningen som ble anvendt i medlemsstatene før ikrafttreddelsen av direktiv 89/104/EØF, inneholdt forskjeller som kan ha hindret fritt varebytte og fri adgang til å yte tjenester og forårsaket konkurransevridning på det felles marked. Det var derfor nødvendig med en tilnærming av medlemsstatenes lovgivning for å sikre at det indre marked virker på en tilfredsstillende måte.

3) Det er viktig at det blir tatt hensyn til de løsninger og fordeler som Fellesskapets varemerkesystem kan tilby foretak som ønsker å få rett til varemerker.

4) Det synes ikke å være nødvendig å foreta en fullstendig tilnærming av medlemsstatenes varemerkelovgivning. Det vil være tilstrekkelig dersom tilnærmingen begrenses til de internrettslige bestemmelser som har mest direkte betydning for det indre markeds virkemåte.

5) Dette direktiv bør ikke frata medlemsstatene retten til fortsatt å gi vern til varemerker oppnådd ved bruk, men bør inneholde bestemmelser for slike bare når det gjelder deres forhold til varemerker som er oppnådd ved registrering.

6) Medlemsstatene bør også stå fritt til å fastsette saksbehandlingsregler for registrering, oppheving og ugyldiggjørelse av varemerker oppnådd ved registrering. De kan for eksempel fastsette regler for registrering og ugyldiggjørelse, bestemme om eldre rettigheter bør kunne påberopes i framgangsmåten for registrering eller for ugyldiggjørelse eller i begge tilfeller, og, dersom de tillater at eldre rettigheter kan påberopes i framgangsmåten for registrering, fastsette en framgangsmåte for innsigelse eller for registrerbarhetsprøving av eget tiltak eller for begge. Medlemsstatene bør beholde adgangen til å bestemme hvilke konsekvenser oppheving eller ugyldiggjørelse av varemerker skal ha.

7) Dette direktiv bør ikke utelukke at det for varemerker kan komme til anvendelse lovbestemmelser i medlemsstatene som ikke tilhører varemerkelovgivningen, som for eksempel bestemmelser om illojal konkurranse, erstatningsansvar eller forbrukervern.

8) For å nå de mål som denne tilnærmingen av lovgivningen sikter mot, er det en forutsetning at vilkårene for å oppnå og beholde retten til et registrert varemerke i hovedsak er de samme i alle medlemsstatene. For dette formål er det nødvendig å angi eksempler på tegn som kan utgjøre et varemerke, forutsatt at slike tegn kan skille varene eller tjenestene til ulike foretak fra hverandre. Grunnene for registreringsnektelse eller ugyldighet når det gjelder selve varemerket, for eksempel mangel av særpreg, eller

(*) Denne fellesskapsrettsakten, kunngjort i EUT L 299 av 8.11.2008, s. 25, er omhandlet i EØS-komiteens beslutning nr. 146/2009 av 4. desember 2009 om endring av EØS-avtalens vedlegg XVII (Opphavsrett), se EØS-tillegget til *Den europeiske unions tidende* nr. 12 av 11.3.2010, s. 42.

⁽¹⁾ EUT C 161 av 13.7.2007, s. 44.

⁽²⁾ Europaparlamentsuttalelse av 19. juni 2007 (EUT C 146 E av 12.6.2008, s. 76) og rådsbeslutning av 25. september 2008.

⁽³⁾ EFT L 40 av 11.2.1989, s. 1.

⁽⁴⁾ Se vedlegg I del A.

- når det gjelder konflikter mellom varemerket og eldre rettigheter, bør fastsettes på en uttømmende måte, selv om noen av disse grunnene er angitt som valgfrie for medlemsstatene, som dermed bør kunne opprettholde eller innføre vedkommende grunner i sin lovgivning. Medlemsstatene bør i sin lovgivning kunne opprettholde eller innføre grunner for registreringsnektelse eller for ugyldighet knyttet til vilkår for å oppnå og beholde retten til et varemerke som det ikke foreligger noen tilnæringsbestemmelser om, for eksempel angående hvem som kan inneha et varemerke, fornying av varemerket eller avgiftsbestemmelser, eller knyttet til manglende overholdelse av saksbehandlingsregler.
- 9) For å redusere det samlede antall registrerte og venede varemerker i Fellesskapet og følgelig antall konflikter som måtte oppstå mellom disse, er det av stor betydning å kreve at registrerte varemerker faktisk blir brukt eller, dersom de ikke blir brukt, blir opphevet. Det er nødvendig å fastsette at et varemerke ikke kan kjennes ugyldig på grunnlag av et eldre varemerke som ikke er i bruk, samtidig som medlemsstatene bør beholde sin frihet til å legge det samme prinsippet til grunn ved registrering av et varemerke, eller til å fastsette at et varemerke ikke med rette kan påberopes i inngrepssøksmål dersom det som følge av en innvending blir fastslått at varemerket kan oppheves. I alle disse tilfellene er det medlemsstatenes oppgave å fastsette de saksbehandlingsregler som skal komme til anvendelse.
- 10) For å lette fritt varebytte og fri adgang til å yte tjenester er det av grunnleggende betydning å sørge for at registrerte varemerker har samme vern i alle medlemsstatenes rettssystemer. Dette fratar imidlertid ikke medlemsstatene adgangen til etter eget valg å gi et mer omfattende vern til varemerker som er særlig kjente.
- 11) Det vern som et registrert varemerke gir, et vern som særlig har til oppgave å garantere varemerket som en angivelse av opprinnelse, bør være absolutt når varemerket og tegnet og varene eller tjenestene er identiske. Vernet bør også gjelde dersom det er likhet mellom varemerket og tegnet og varene eller tjenestene. Det er helt nødvendig å gi en tolkning av begrepet likhet i forhold til faren for forveksling. Den særlige forutsetningen for slikt vern bør være faren for forveksling, der en vurdering av denne er avhengig av en rekke faktorer, særlig hvor godt varemerket er kjent på markedet, den assosiasjon som det anvendte eller registrerte tegnet framkaller, og graden av likhet mellom varemerket og tegnet og mellom de varene eller tjenestene de kjennetegner. På hvilken måte fare for forveksling kan fastslås, og særlig bevisbyrden, hører inn under de nasjonale saksbehandlingsreglene, som ikke bør berøres av dette direktiv.
- 12) Det er viktig, av rettssikkerhetsgrunner og uten at det urettmessig berører interessene til innehaveren av et eldre varemerke, å bestemme at sistnevnte ikke lenger kan begjære ugyldigkjennelse av eller motsette seg bruken av et varemerke som er yngre enn innehaverens eget varemerke, og som denne gjennom lengre tid med vitende har avfunnet seg med, med mindre søknaden om det yngre varemerket ble inngitt i ond tro.
- 13) Alle medlemsstatene er bundet av Paris-konvensjonen angående beskyttelse av den industrielle eiendomsrett. Det er nødvendig at bestemmelsene i dette direktiv bør være fullstendig i samsvar med bestemmelsene i nevnte konvensjon. Medlemsstatenes forpliktelser etter nevnte konvensjon bør ikke berøres av dette direktiv. Der det er hensiktsmessig, bør traktatens artikkel 307 annet ledd få anvendelse.
- 14) Dette direktiv bør ikke berøre medlemsstatenes forpliktelser med hensyn til fristene angitt i vedlegg I del B for innarbeiding i nasjonal lovgivning av direktiv 89/104/EØF —

VEDTATT DETTE DIREKTIV:

Artikkel 1

Virkeområde

Dette direktiv får anvendelse på alle varemerker knyttet til varer eller tjenester som er registrert eller søkes registrert i en medlemsstat som et individuelt varemerke, et fellesmerke, et garantimerke eller et godkjenningsmerke, eller som er registrert eller søkes registrert hos Benelux-statenes byrå for immaterialrett, eller som er registrert ved en internasjonal registrering med rettsvirkning i en medlemsstat.

Artikkel 2

Tegn som kan utgjøre et varemerke

Varemerker kan bestå av alle tegn som kan gjengis grafisk, særlig ord, herunder personnavn, figurer, bokstaver, tall, varens form eller dens innpakning, under forutsetning av at slike tegn er egnet til å skjelne ulike foretaks varer og tjenester fra hverandre.

Artikkel 3

Grunner for registreringsnektelse eller ugyldighet

1. Følgende tegn og varemerker skal ikke registreres, og dersom de er registrert, skal de kunne kjennes ugyldige:

- a) tegn som ikke kan utgjøre et varemerke,

- b) varemerker som mangler særpreg,
- c) varemerker som utelukkende består av tegn eller betegnelser som i handelen tjener til å angi varens eller tjenestens art, kvalitet, mengde, formål, verdi, geografiske opprinnelse, tiden for tilvirkningen av varen eller ytelsen av tjenesten eller andre egenskaper ved varene eller tjenestene,
- d) varemerker som utelukkende består av tegn eller betegnelser som er blitt vanlige i alminnelig språkbruk eller i lojal og innarbeidet handelsbruk,
- e) tegn som utelukkende består av
 - i) en form som følger av varens art,
 - ii) en form av varen som er nødvendig for å oppnå et teknisk resultat,
 - iii) en form som gir varen en betydelig verdi,
- f) varemerker som strider mot den offentlige orden eller er egnet til å vekke forargelse,
- g) varemerker som er egnet til å villedde allmennheten, f.eks. med hensyn til varens eller tjenestens art, kvalitet eller geografiske opprinnelse,
- h) varemerker som i mangel av godkjenning fra vedkommende myndighet skal nektes registrert eller kjennes ugyldige i henhold til artikkel 6b i Paris-konvensjonen angående beskyttelse av den industrielle eiendomsrett, heretter kalt «Paris-konvensjonen».

2. Enhver medlemsstat kan fastsette at et varemerke ikke skal registreres, eller, dersom det er registrert, skal kunne kjennes ugyldig dersom og i den utstrekning

- a) bruken av varemerket kan forbys i henhold til annen lovgivning enn varemerkelovgivningen i medlemsstaten eller i Fellesskapet,
- b) varemerket inneholder et tegn med stor symbolsk verdi, og særlig et religiøst symbol,
- c) varemerket inneholder andre merker, emblemer og våpen enn dem som er omfattet av Paris-konvensjonens artikkel 6b, og de er av allmenn interesse, med mindre vedkommende myndighet i samsvar med medlemsstatens lovgivning har godkjent registreringen,

- d) søkeren inngav søknaden om registrering av varemerket i ond tro.

3. Et varemerke skal ikke nektes registrert, eller kjennes ugyldig etter nr. 1 bokstav b), c) eller d) dersom det som følge av bruken av det har oppnådd særpreg før det ble søkt om registrering. Medlemsstatene kan i tillegg fastsette at denne bestemmelsen også skal komme til anvendelse dersom varemerket har oppnådd særpreg etter søknadstidspunktet eller registreringstidspunktet.

4. Enhver medlemsstat kan som unntak fra nr. 1, 2 og 3 bestemme at de grunner som gjaldt for registreringsnektelse eller ugyldighet i medlemsstaten før datoen for ikrafttredelse av de bestemmelser som er påkrevd for å etterkomme direktiv 89/104/EØF, skal komme til anvendelse for varemerker som ble søkt registrert før denne dato.

Artikkel 4

Ytterligere grunner for registreringsnektelse eller ugyldighet når det gjelder konflikter med eldre rettigheter

1. Et varemerke skal nektes registrert eller kan, dersom det er registrert, kjennes ugyldig

- a) dersom det er identisk med et eldre varemerke, og varene eller tjenestene som varemerket er søkt registrert for eller er registrert for, er identiske med dem som det eldre varemerket er vernet for,
- b) dersom det på grunn av identitet eller likhet med det eldre varemerket og identitet eller likhet mellom varene eller tjenestene som de to varemerkene omfatter, foreligger fare for at allmennheten forveksler dem, herunder sannsynlighet for at varemerket assosieres med det eldre varemerket.

2. I nr. 1 menes med «eldre varemerker»

- a) følgende typer varemerker med en dato for søknad om registrering som er eldre enn datoen for søknad om registrering av varemerket, idet det eventuelt tas hensyn til den prioritet som påberopes for varemerkene:

- i) fellesskapsvaremerker,
- ii) varemerker som er registrert i medlemsstaten, eller, når det gjelder Belgia, Luxembourg eller Nederland, hos Benelux-statenes byrå for immaterialrett,

- iii) varemerker som er registrert ved en internasjonal registrering som har rettsvirkning i medlemsstaten,
- b) fellesskapsvaremerker som det i samsvar med rådsforordning (EF) nr. 40/94⁽¹⁾ av 20. desember 1993 om EF-varemerker med rette kreves eldre rett for fra et varemerke nevnt i bokstav a) i), ii) og iii), selv om det er gitt avkall på det sistnevnte varemerket eller det er bortfalt,
- c) registreringsøknader for varemerker som nevnt i bokstav a) og b), forutsatt at de blir registrert,
- d) varemerker som på den dato da varemerket blir søkt registrert eller eventuelt da prioritet blir påberopt fra for søknaden om registrering av varemerket, er alminnelig kjent i medlemsstaten, slik ordene «alminnelig kjent» er brukt i Paris-konvensjonens artikkel 6a.
3. Et varemerke skal videre nektes registrert, eller skal kunne kjennes ugyldig dersom det er registrert, dersom det er identisk med eller ligner et eldre fellesskapsvaremerke som nevnt i nr. 2, og det skal registreres eller er registrert for varer eller tjenester som ikke ligner dem som det eldre fellesskapsvaremerket er registrert for, når det eldre fellesskapsvaremerket er særlig kjent i Fellesskapet og bruken av det yngre varemerket uten rimelig grunn ville dra en utilbørlig fordel av, eller være til skade for, det eldre fellesskapsvaremerkets særpreg eller anseelse.
4. Enhver medlemsstat kan dessuten fastsette at et varemerke ikke skal registreres, eller, dersom det er registrert, skal kunne kjennes ugyldig dersom og i den utstrekning
- a) varemerket er identisk med eller ligner et eldre nasjonalt varemerke som nevnt i nr. 2, og det skal registreres eller er registrert for varer og tjenester som ikke ligner dem som det eldre varemerket er registrert for, så sant det eldre varemerket er særlig kjent i medlemsstaten og bruken av det yngre varemerket uten rimelig grunn ville dra en utilbørlig fordel av, eller være til skade for, det eldre varemerkets særpreg eller anseelse,
- b) rett til et ikke-registrert varemerke eller et annet tegn som benyttes i næringsvirksomhet, er oppnådd før den dato da det blir søkt om registrering for det yngre varemerket, eller eventuelt før den dato prioritet blir påberopt fra for søknaden om registrering av varemerket, og dette ikke-registrerte varemerket eller tegnet gir innehaveren rett til å forby bruken av et yngre varemerke,
- c) bruken av varemerket kan forbys i henhold til en annen og eldre rettighet enn de rettighetene som er nevnt i nr. 2 og i bokstav b) i dette nummeret, og særlig
- i) retten til et navn,
- ii) retten til et portrett,
- iii) en opphavsrett,
- iv) en industriell eiendomsrett,
- d) varemerket er identisk med eller ligner et eldre fellesmerke som gav en rettighet som er utløpt høyst tre år forut for søknadstidspunktet,
- e) varemerket er identisk med eller ligner et eldre garantimerke eller godkjenningsmerke som gav en rettighet som er utløpt innenfor et tidsrom fastsatt av medlemsstaten forut for søknadstidspunktet,
- f) varemerket er identisk med eller ligner et eldre varemerke som var registrert for de samme eller lignende varer eller tjenester, og som gav en rettighet som er bortfalt høyst to år forut for søknadstidspunktet på grunn av manglende fornying, forutsatt at innehaveren av det eldre varemerket ikke har gitt tillatelse til å registrere det yngre varemerket eller ikke har brukt sitt varemerke,
- g) varemerket kan forveksles med et merke som ble benyttet utenlands på søknadstidspunktet og fortsatt brukes der, forutsatt at søkeren på søknadstidspunktet handlet i ond tro.
5. Medlemsstatene kan under passende omstendigheter tillate at et varemerke ikke behøver å nektes registrering eller kjennes ugyldig, når innehaveren av det eldre varemerket eller en annen eldre rettighet tillater at det yngre varemerket blir registrert.
6. Enhver medlemsstat kan som unntak fra nr. 1-5 bestemme at de grunner som gjaldt for registreringsnektelse eller ugyldighet i medlemsstaten før datoen for ikrafttredelse av de bestemmelser som er påkrevd for å etterkomme direktiv 89/104/EØF, skal komme til anvendelse for varemerker som ble søkt registrert før denne dato.

Artikkel 5

Rettigheter som er knyttet til varemerket

1. Innehaveren skal ha enerett til det registrerte varemerket. Innehaveren skal ha rett til å forby tredjemann som ikke har innehaverens samtykke, i næringsvirksomhet å bruke

a) alle tegn som er identiske med varemerket for varer eller tjenester som er identiske med dem som varemerket er registrert for,

⁽¹⁾ EFT L 11 av 14.1.1994, s. 1.

b) alle tegn der det på grunn av sin identitet eller likhet med varemerket og identitet eller likhet mellom varene eller tjenestene som varemerket og tegnet omfatter, foreligger fare for at allmennheten forveksler dem, herunder sannsynlighet for at forvekslingen også omfatter sannsynlighet for assosiering mellom tegnet og varemerket.

2. Enhver medlemsstat kan også bestemme at innehaveren skal ha rett til å forby enhver tredjemann som ikke har innehaverens samtykke, å bruke i næringsvirksomhet et tegn som er identisk med eller ligner varemerket, for varer eller tjenester som ikke ligner dem som varemerket er registrert for, dersom dette er særlig kjent i medlemsstaten og bruk av tegnet vil dra en utilbørlig fordel av, eller være til skade for, varemerkets særpreg eller anseelse.

3. Dersom vilkårene som er angitt i nr. 1 og 2, er oppfylt, kan det særlig forbys

- a) å sette tegnet på varer eller på deres innpakning,
- b) å framby varer for salg, bringe dem i omsetning eller lagre dem under det nevnte tegnet for dette formål, eller å tilby eller yte tjenester under dette tegnet,
- c) å innføre eller utføre varer under dette tegnet,
- d) å benytte tegnet på forretningsdokumenter og i reklame.

4. Dersom en medlemsstats lovgivning ikke gjør det mulig å forby bruken av et tegn på vilkårene nevnt i nr. 1 bokstav b) eller i nr. 2, før datoen for ikrafttredelse av de bestemmelser som er påkrevd for å etterkomme direktiv 89/104/EØF i den berørte medlemsstaten, gir de rettigheter som er knyttet til varemerket, ikke adgang til å hindre fortsatt bruk av tegnet.

5. Nr. 1-4 skal ikke berøre bestemmelser i en medlemsstat om vern mot bruk av et tegn av andre grunner enn for å skille mellom varer eller tjenester, dersom bruken av tegnet uten rimelig grunn drar en utilbørlig fordel av, eller er til skade for, varemerkets særpreg eller anseelse.

Artikkel 6

Begrensning av varemerkets virkning

1. Varemerket skal ikke gi innehaveren rett til å forby at tredjemann i næringsvirksomhet gjør bruk av

- a) sitt eget navn eller sin egen adresse,
- b) betegnelser som angir varens eller tjenestens art, kvalitet, mengde, formål, verdi, geografiske opprinnelse, tiden for

tilvirkningen av varen eller ytelsen av tjenesten eller andre egenskaper ved varen eller tjenesten,

- c) varemerket, dersom dette er påkrevd for å angi formålet med en vare eller en tjeneste, særlig som tilbehør eller reservedeler,

under forutsetning av at tredjemanns bruk er i samsvar med god forretningsskikk.

2. Varemerket skal ikke gi innehaveren rett til å forby tredjemann å gjøre bruk i næringsvirksomhet av en eldre rettighet som bare gjelder for et særskilt geografisk område, dersom denne rettigheten er anerkjent av lovgivningen i vedkommende medlemsstat og blir benyttet innenfor det geografiske området som den er anerkjent for.

Artikkel 7

Konsumpsjon av rettigheter som er knyttet til et varemerke

1. Varemerket skal ikke gi innehaveren rett til å forby bruken av dette for varer som av innehaveren selv eller med dennes samtykke er brakt i omsetning i Fellesskapet under dette varemerket.

2. Nr. 1 får ikke anvendelse når innehaveren har berettiget grunn til å motsette seg videre ervervsmessig utnyttelse av varene, særlig når varenes tilstand er endret eller forringet etter at de ble brakt i omsetning.

Artikkel 8

Lisens

1. Det kan gis lisens for varemerket for en del av eller for alle de varer eller tjenester som det er registrert for, og for hele eller en del av den berørte medlemsstaten. Lisenser kan være med eller uten enerett.

2. Innehaveren av et varemerke kan påberope seg de rettighetene som er knyttet til varemerket, overfor en lisenstaker som overtrer bestemmelser i lisensavtalen som gjelder

- a) dens varighet,
- b) den form som dekkes av registreringen som varemerket kan benyttes i,
- c) arten av de varer og tjenester som lisensen er gitt for,
- d) det geografiske området der varemerket kan påføres, eller
- e) kvaliteten av varene som framstilles eller tjenestene som ytes av lisenstakeren.

Artikkel 9

Begrensning som følge av stilltiende godtakelse

1. Dersom en innehaver av et eldre varemerke som nevnt i artikkel 4 nr. 2, i en medlemsstat over et tidsrom på fem påfølgende år stilltiende har avfunnet seg med bruken av et yngre varemerke som er registrert i vedkommende medlemsstat og samtidig vært oppmerksom på denne bruken, skal innehaveren på grunnlag av det eldre varemerket ikke lenger kunne kreve ugyldigkjennelse av eller motsette seg bruken av det yngre varemerket for de varer eller tjenester som det yngre varemerket er brukt for, med mindre registreringssøknaden for det yngre varemerket ble inngitt i ond tro.

2. Enhver medlemsstat kan bestemme at nr. 1 skal gjelde tilsvarende for innehaveren av et eldre varemerke som nevnt i artikkel 4 nr. 4 bokstav a) eller av en annen eldre rettighet som nevnt i artikkel 4 nr. 4 bokstav b) eller c).

3. I de tilfeller som er nevnt i nr. 1 og 2, skal innehaveren av et yngre registrert varemerke ikke ha rett til å motsette seg bruken av den eldre rettigheten, selv om denne rettigheten ikke lenger kan påberopes overfor det yngre varemerket.

Artikkel 10

Bruk av varemerker

1. Dersom innehaveren innen et tidsrom på fem år etter den dato da framgangsmåten for registrering ble avsluttet, ikke har gjort virkelig bruk av varemerket i medlemsstaten for de varer eller tjenester det er registrert for, eller dersom slik bruk har vært avbrutt over et sammenhengende tidsrom på fem år, skal varemerket underlegges de sanksjoner som er fastsatt i dette direktiv, med mindre det foreligger gyldig grunn for den manglende bruken.

Følgende skal i henhold til første ledd også betraktes som bruk:

a) bruk av varemerket i en form som bare skiller seg fra den form varemerket ble registrert i, i enkeltheter som ikke endrer varemerkets særpreg,

b) påsetting av varemerket på varer eller deres emballering i den berørte medlemsstat utelukkende med henblikk på utførsel.

2. Bruk av varemerket som skjer med innehaverens samtykke eller av personer som har rett til å benytte et fellesmerke, et garantimerke eller et godkjenningsmerke, skal betraktes som bruk gjort av innehaveren.

3. Når det gjelder varemerker som er registrert før datoen for ikrafttredelse av de bestemmelser som er påkrevd for å etterkomme direktiv 89/104/EØF i den berørte medlemsstaten,

a) og dersom en bestemmelse som gjaldt før denne dato, knyttet sanksjoner til manglende bruk av et varemerke i et sammenhengende tidsrom, skal det relevante tidsrommet på fem år som er nevnt i nr. 1 første ledd, anses for å ha blitt innledet på samme tidspunkt som ethvert tidsrom med manglende bruk som allerede løper fra denne dato,

b) og dersom det før denne dato ikke var i kraft noen bestemmelser om bruk, skal tidsrommene på fem år som er nevnt i nr. 1 første ledd, anses for å løpe fra tidligst denne dato.

Artikkel 11

Rettslige eller administrative sanksjoner ved manglende bruk av et varemerke

1. Et varemerke kan ikke kjennes ugyldig fordi det er i konflikt med et eldre varemerke som ikke oppfyller bruksvilkårene som er angitt i artikkel 10 nr. 1 og 2 eller eventuelt i artikkel 10 nr. 3.

2. Enhver medlemsstat kan bestemme at registrering av et varemerke ikke kan nektes fordi det er i konflikt med et eldre varemerke som ikke oppfyller bruksvilkårene som er angitt i artikkel 10 nr. 1 og 2 eller eventuelt i artikkel 10 nr. 3.

3. Uten at det berører anvendelsen av artikkel 12 kan enhver medlemsstat i tilfeller der det framsettes motsøksmål om oppheving, bestemme at et varemerke ikke med rette kan påberopes i inngrepssøksmål dersom det som følge av en innsigelse fastslås at varemerket kan oppheves i henhold til artikkel 12 nr. 1.

4. Dersom det eldre varemerket bare er blitt benyttet for en del av de varer eller tjenester som det er registrert for, skal det i henhold til nr. 1, 2 og 3 betraktes som bare registrert for denne del av varene eller tjenestene.

Artikkel 12

Grunner for oppheving

1. Et varemerke skal kunne oppheves dersom det over et sammenhengende tidsrom på fem år ikke er gjort virkelig bruk av varemerket i medlemsstaten for de varer eller tjenester det er registrert for, og det ikke foreligger noen gyldig grunn for manglende bruk.

Det kan imidlertid ikke kreves at innehaverens rett til et varemerke skal oppheves, dersom virkelig bruk av varemerket blir påbegynt eller gjenopptatt mellom utløpet av tidsrommet på fem år og det tidspunktet da det framsettes en begjæring om oppheving.

Påbegynnes eller gjenopptas bruken innenfor et tidsrom på tre måneder forut for framsettelsen av begjæringen om oppheving, som tidligst begynte ved utløpet av det sammenhengende tidsrommet på fem år med manglende bruk, skal det imidlertid ikke tas hensyn til denne bruken dersom forberedelsene til å påbegynne eller gjenoppta bruken først skjer etter at innehaveren er blitt kjent med at begjæringen om oppheving kan bli framsatt.

2. Uten at det berører nr. 1 skal et varemerke også kunne oppheves dersom varemerket, etter datoen da det ble registrert,

- a) som følge av innehaverens handlinger eller passivitet er blitt den alminnelige betegnelsen i handelen for en vare eller tjeneste som det er registrert for,
- b) som følge av den bruk som innehaveren av varemerket eller andre med dennes samtykke har gjort av varemerket i forbindelse med de varer eller tjenester som det er registrert for, er egnet til å villedde allmennheten, særlig med hensyn til disse varenes eller tjenestenes art, kvalitet eller geografiske opprinnelse.

Artikkel 13

Grunner for registreringsnektelse, oppheving eller ugyldighet som bare gjelder en del av varene eller tjenestene

Dersom grunn til registreringsnektelse, oppheving eller ugyldighet for et varemerke bare foreligger for en del av de varer eller tjenester som dette varemerket er søkt registrert for eller er registrert for, skal registreringsnektelsen, opphevingen eller ugyldigheten bare omfatte disse varene eller tjenestene.

Artikkel 14

Konstatering av ugyldighet eller oppheving av et varemerke i ettertid

Dersom ansiennitet for et eldre varemerke som det er gitt avkall på, eller som er bortfalt, påberopes for et fellesskapsvaremerke, kan det i ettertid fastslås om det eldre varemerket er ugyldig eller kan oppheves.

Artikkel 15

Særlige bestemmelser om fellesmerker, garantimerker og godkjenningsmerker

1. Uten at det berører artikkel 4 kan medlemsstater der lovgivningen tillater registrering av fellesmerker, garantimerker eller godkjenningsmerker, bestemme at slike merker ikke skal registreres, eller skal oppheves eller kjønes ugyldig av andre grunner enn dem som er nevnt i artikkel 3 og 12, når disse merkenes funksjon krever det.

2. Som unntak fra artikkel 3 nr. 1 bokstav c) kan medlemsstatene bestemme at tegn eller betegnelser som i handelen kan tjene til å angi varenes eller tjenestenes geografiske opprinnelse, kan utgjøre fellesmerker, garantimerker eller godkjenningsmerker. Et slikt merke gir ikke innehaveren rett til å forby tredjemann å bruke disse tegnene eller betegnelse i næringsvirksomhet, forutsatt at tredjemann bruker dem i samsvar med god forretningsskikk, og et slikt merke kan særlig ikke påberopes overfor tredjemann som har rett til å benytte et geografisk navn.

Artikkel 16

Underretning

Medlemsstatene skal oversende Kommissjonen teksten til de viktigste internrettslige bestemmelsene som de vedtar på det området som omhandles av dette direktiv.

Artikkel 17

Oppheving

Direktiv 89/104/EØF, endret ved vedtaket oppført i vedlegg I del A, oppheves, men uten at dette berører medlemsstatenes forpliktelser med hensyn til fristen for innarbeiding i nasjonal lovgivning av det nevnte direktivet, som angitt i vedlegg I del B.

Henvisninger til det opphevede direktiv skal forstås som henvisninger til dette direktiv og leses som angitt i sammenligningstabellen i vedlegg II.

Artikkel 18

Ikrafttredelse

Dette direktiv trer i kraft den 20. dag etter at det er kunngjort i *Den europeiske unions tidende*.

Artikkel 19

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstatene.

Utferdiget i Strasbourg, 22. oktober 2008.

For Europaparlamentet

H.-G. PÖTTERING

President

For Rådet

J.-P. JOUYET

Formann

*VEDLEGG I***DELA****Opphevet direktiv med endringer**

(nevnt i artikkel 17)

Rådsdirektiv 89/104/EØF

(EFT L 40 av 11.2.1989, s. 1)

Rådsbeslutning 92/10/EØF

(EFT L 6 av 11.1.1992, s. 35)

DEL B**Frister for innarbeiding i nasjonal lovgivning**

(nevnt i artikkel 17)

Direktiv	Frist for innarbeiding
89/104/EØF	31. desember 1992

VEDLEGG II

Sammenligningstabell

Direktiv 89/104/EØF	Dette direktiv
Artikkel 1	Artikkel 1
Artikkel 2	Artikkel 2
Artikkel 3 nr. 1 bokstav a)-d)	Artikkel 3 nr. 1 bokstav a)-d)
Artikkel 3 nr. 1 bokstav e) innledende tekst	Artikkel 3 nr. 1 bokstav e) innledende tekst
Artikkel 3 nr. 1 bokstav e) første strekpunkt	Artikkel 3 nr. 1 bokstav e) i)
Artikkel 3 nr. 1 bokstav e) annet strekpunkt	Artikkel 3 nr. 1 bokstav e) ii)
Artikkel 3 nr. 1 bokstav e) tredje strekpunkt	Artikkel 3 nr. 1 bokstav e) iii)
Artikkel 3 nr. 1 bokstav f), g) og h)	Artikkel 3 nr. 1 bokstav f), g) og h)
Artikkel 3 nr. 2, 3 og 4	Artikkel 3 nr. 2, 3 og 4
Artikkel 4	Artikkel 4
Artikkel 5	Artikkel 5
Artikkel 6	Artikkel 6
Artikkel 7	Artikkel 7
Artikkel 8	Artikkel 8
Artikkel 9	Artikkel 9
Artikkel 10 nr. 1	Artikkel 10 nr. 1 første ledd
Artikkel 10 nr. 2	Artikkel 10 nr. 1 annet ledd
Artikkel 10 nr. 3	Artikkel 10 nr. 2
Artikkel 10 nr. 4	Artikkel 10 nr. 3
Artikkel 11	Artikkel 11
Artikkel 12 nr. 1 første punktum	Artikkel 12 nr. 1 første ledd
Artikkel 12 nr. 1 annet punktum	Artikkel 12 nr. 1 annet ledd
Artikkel 12 nr. 1 tredje punktum	Artikkel 12 nr. 1 tredje ledd
Artikkel 12 nr. 2	Artikkel 12 nr. 2
Artikkel 13	Artikkel 13
Artikkel 14	Artikkel 14
Artikkel 15	Artikkel 15
Artikkel 16 nr. 1 og 2	—
Artikkel 16 nr. 3	Artikkel 16
—	Artikkel 17
—	Artikkel 18
Artikkel 17	Artikkel 19
—	Vedlegg I
—	Vedlegg II